

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 07-04-2017 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Daniel Adamczyk

Protokolant: st.sekr.sąd. Aneta Szymczak

po rozpoznaniu w dniu 31-03-2017 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. W.

przeciwko Gminie G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej Gminy G. na rzecz powoda Z. W. kwotę 8 783,39 zł (osiem tysięcy siedemset osiemdziesiąt trzy złote trzydzieści dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.) od kwoty:

--

- 1 033,34 zł od dnia 15.07.2015 r. do dnia zapłaty,
- 516,67 zł od dnia 11.08.2015 r. do dnia zapłaty,
- 516,67 zł od dnia 11.09.2015 r. do dnia zapłaty,
- 516,67 zł od dnia 11.10.2015 r. do dnia zapłaty,
- 516,67 zł od dnia 11.11.2015 r. do dnia zapłaty,
- 516,67 zł od dnia 11.12.2015 r. do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. odstępuje od obciążania powoda kosztami procesu pozwanego;

4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Koninie:

--

- od pozwanego kwotę 1 213 zł (tysiąc dwieście trzydzieści złotych),
- od powoda kwotę 350 zł (trzysta pięćdziesiąt złotych),

tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

5. pozostałymi nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

SSR Daniel Adamczyk

UZASADNIENIE

Z. W. wniósł o zasądzenie od Gminy G. kwoty 8400 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25.05.2015r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód podał, że jest się właścicielem nieruchomości położonej w A. o nr działki (...). Nieruchomość ta jest zabudowana budynkiem mieszkalnym zajmowanym przez jego siostrę M. P.. (...)sąd wyrokiem z dnia 12.12.2014r. nakazał eksmisję M. P., jednocześnie wstrzymując wykonanie opróżnienia budynku do czasu złożenia przez Gminę G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Pozwany dotychczas takiej oferty nie przedstawił, stąd powód domaga się odszkodowania od Gminy G. za okres od 22.01.2015r. do końca roku 2015r. tj. 12 miesięcy po 700 zł.

Pozwana Gmina G. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany przyznał, że nie dostarczył lokalu socjalnego opisanego w pozwie, jednak w jej ocenie do wykazania zasadności żądania konieczne jest wykazanie przez powoda szkody, a tego nie uczynił. Ponadto zakwestionował żądanie co do wysokości, gdyż w jego ocenie nawet kwota 100 zł miesięcznie byłaby zawyżona, biorąc pod uwagę stan lokalu i stawki czynszu w tej okolicy.

W toku procesu powód rozszerzył powództwo o kwotę po 700 zł miesięcznie za okres od początku stycznia 2016r. do końca października 2016r.

Sąd ustalił, co następuje:

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K.z dnia 12.12.2014r. w sprawie o sygn. akt I C 22/14 m.in. nakazano M. P., aby opuściła, opróżniła i wydała Z. W. nieruchomość zabudowaną położoną w A. gmina G. oznaczoną numerem geodezyjnym (...), o powierzchni 0,1000 ha, dla której Sąd Rejonowy w K. prowadzi KW nr (...). W przedmiotowym wyroku sąd przyznał M. P. prawo do lokalu socjalnego, wobec czego wstrzymał wykonanie opróżnienia opisanej wyżej nieruchomości do czasu złożenia eksmitowanej przez Gminę G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Powyższy wyrok jest prawomocny od 22.01.2015r.

Dowód: opisany wyrok SR – k. 4

Pismem z dnia 25.05.2015r. Z. W. zwrócił się do Gminy G. o dostarczenie dla M. P. lokalu socjalnego na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w K.w sprawie I C 22/14. Zażądał jednocześnie zapłaty odszkodowania w przypadku braku dostarczenia lokalu socjalnego.

W odpowiedzi pismem z dnia 05.06.2015r. Gmina G. poinformowała, że nie dysponuje odpowiednią liczbą lokali socjalnych i z chwilą opróżnienia lokali socjalnych gmina niezwłocznie złoży M. P. ofertę zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Wówczas pismem z 06.07.2015r. doręczonym dnia następnego Z. W. wezwał Gminę G. do zapłaty odszkodowania w kwocie po 1000 zł miesięcznie z tytułu niedostarczenia M. P. lokalu socjalnego, płatnej do 10-ego dnia każdego miesiąca.

Dowód: opisane pisma – k. 8-11

M. P. od czasu wyroku eksmisyjnego nadal zamieszkuje sama w nieruchomości objętej pozwem, albowiem nie otrzymała lokalu socjalnego. Utrzymuje się z renty chorobowej w kwocie 950 zł miesięcznie. Choruje na reumatoidalne zapalenie stawów. Dom na nieruchomości objętej pozwem w połowie jest z pustaków, jest ocieplony. Ogrzewanie jest z pieca kaflowego, nie ma instalacji CO. M. P. posiada zadłużenie debetowe w rachunku.

Dowód: zeznania M. P. – k. 32v

Wysokość odszkodowania za korzystanie z nieruchomości zabudowanej położonej w A. gmina G. oznaczonej numerem geodezyjnym (...), o powierzchni 0,1000 ha, dla której Sąd Rejonowy w K. prowadzi KW nr (...) odpowiadającej rynkowej stawce czynszu możliwej do uzyskania za najem posadowionego na niej budynku mieszkalnego objętego pozwem w okresie od 22.01.2015r. do 31.12.2015r. wynosi po 516,67 zł miesięcznie tj. za powyższy okres 5850,04 zł. Z kolei odszkodowanie za korzystanie z tejże nieruchomości za okres od początku stycznia do końca października 2016r. wynosi także 516,67 zł miesięcznie tj. za powyższy okres 5166,70 zł.

Dowód: opinia biegłego rzeczoznawcy majątkowego Z. M. – k. 42-63, uzupełniająca k. 97-98, ustna – k. 85v

Dokumenty zgromadzone w sprawie nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Sąd również nie znalazł podstaw, aby podważać ich autentyczność i wiarygodność.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. P., albowiem były jasne, spójne i logiczne, a nadto w zakresie stanu technicznego budynku korespondowały z opinią biegłego.

W sprawie okazała się przydatna opinia biegłego rzeczoznawcy majątkowego Z. M., albowiem biegły ten wydał opinię posiadając pełną dokumentację zawartą w aktach sprawy oraz po osobistym obejrzeniu przedmiotowej nieruchomości, a zwłaszcza posadowionego na niej budynku. Opinia ta jest jasna, logiczna, przekonywująca i wyczerpująco uzasadniona. Nadto zarówno wnioski końcowe opinii, jak i jej uzasadnienie są jasne i kategoryczne. Biegły w sposób jasny i precyzyjny, pozbawiony błędów logicznych odpowiedział na rozprawie na zarzuty pozwanego, podtrzymując opinię pisemną. Biegły szczegółowo wskazał w zakresie stanu technicznego budynku, że wziął pod uwagę gorszy stan techniczny budynku oraz standard wykończenia pomieszczeń, co wpłynęło na określenie wysokości miesięcznego czynszu. Tym sposobem przyjęto stawkę niższą niż najniższa na rynku 600 zł W zakresie z kolei przyjęcia do porównania transakcji z całego powiatu to biegły wskazał, że wynika to z przepisów prawa, które podał w operacie, a nadto opisał, że dokonano skorygowania lokalizacji w stosunku do nieruchomości znajdujących się w K. (k. 85v).

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie przez sąd oględzin nieruchomości objętej pozwem na okoliczność jej stanu technicznego, albowiem w sprawie przeprowadzono dowód z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego, który dokonywał oględzin nieruchomości, sporządził z tego dokumentację fotograficzną, opisał jej stan, a tym samym osobiste oględziny sądu w tym wypadku były zbędne. Ponadto na okoliczność stanu technicznego budynku przesłuchano wnioskowanego przez pozwanego świadka M. P.. Po opinii biegłego pozwany nie kwestionował przyjętego przez pozwanego stanu technicznego budynku, a jedynie wskazywał, że w jego ocenie biegły w wycenie w niedostateczny sposób ten stan uwzględnił (k. 65).

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tj. Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 18 ust. 1 tej ustawy osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie.

2. Z zastrzeżeniem ust. 3, odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego.

²¹⁾ Art. 18 ust. 2 zmieniony przez art. 1 pkt 4 lit. a) ustawy z dnia 15 grudnia 2006 r. (Dz.U.06.249.1833) zmieniającej nin. ustawę z dniem 1 stycznia 2007 r.

3. Osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł.

4. (utracił moc).

²²⁾ Art. 18 ust. 4 został uznany za niezgodny z art. 77 ust. 1, art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji RP, wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2006 r. (Dz.U.06.167.1193). Zgodnie z tym wyrokiem wymieniony wyżej przepis traci moc z dniem 19 września 2006 r.

5. Jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze do gminy, na podstawie art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014r., poz. 121, z późn. zm.).

Artykuł 417 § 1 kodeksu cywilnego stanowi, że za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Obecnie w orzecznictwie przeważa pogląd, że odpowiedzialność gminy za szkodę wynikłą z zajmowania lokalu bez tytułu prawnego przez osobę uprawnioną z mocy wyroku do lokalu socjalnego oraz tej osoby jest odpowiedzialnością in solidum, a nie odpowiedzialnością subsydiarną (uchwała SN z 07.12.2007r. III CZP 121/07, wyrok SN z 19.06.2008r. V CSK 31/08).

Zgodnie z wyrokiem SN z 13.02.2014r. w sprawie V CNP 32/13 odpowiedzialność odszkodowawcza gminy wynikająca z art. 417 k.c. w zw. z art. 18 ust. 5 ustawy z 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego za niedostarczenie osobom uprawnionym do lokalu socjalnego z mocy wyroku związana jest z zaniechaniem podjęcia przez gminę czynności umożliwiających wierzycielowi przeprowadzenie skutecznej egzekucji.

W uzasadnieniu tego orzeczenia SN wyraził pogląd, że wyrok eksmisyjny, tak, jak każdy inny tytuł egzekucyjny, powinien być wykonany przez wymienionego w nim dłużnika dobrowolnie, bez potrzeby wszczynania postępowania egzekucyjnego, tj. wymuszenia zachowania dłużnika zgodnego z treścią prawomocnego orzeczenia sądowego w drodze zastosowania przymusu państwowego. Wykonując dobrowolnie obowiązek wynikający z tytułu egzekucyjnego polegający na opróżnieniu, opuszczeniu i wydaniu lokalu mieszkalnego, dłużnik uprawniony do otrzymania lokalu socjalnego nie musi skorzystać z zastrzeżonego w tym tytule uprawnienia. W konsekwencji w relacji pomiędzy dłużnikiem zobowiązanym na mocy orzeczenia sądowego do wydania lokalu mieszkalnego, który chciałby dobrowolnie wykonać treść obowiązku wynikającego z tytułu egzekucyjnego, a właściwą gminą zobowiązaną do dostarczenia lokalu socjalnego nie można uznać za rażąco błędne stanowiska, według którego obowiązek gminy złożenia oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego aktualizuje się z chwilą zawiadomienia gminy o tym, że osoba eksmitowana chce skorzystać z przysługującego jej uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego. W przypadku natomiast biernego zachowania dłużnika, nierealizującego dobrowolnie obowiązku zgodnie z treścią tytułu egzekucyjnego, od decyzji wierzyciela zależy, czy przystąpi do jego egzekucji. Nie są przy tym wykluczone sytuacje, gdy po wydaniu tytułu egzekucyjnego może nastąpić zmiana w stosunkach pomiędzy dłużnikiem i wierzycielem skutkująca odroczeniem bądź wygaśnięciem wykonania obowiązku określonego w tytule egzekucyjnym. Uwzględniając powyższe nie można uznać za rażąco wadliwej takiej wykładni analizowanych przepisów prawa materialnego, według których dopiero zachowanie wierzyciela uprawnionego z mocy orzeczenia sądowego do otrzymania od dłużnika lokalu mieszkalnego manifestujące wobec gminy wolę podjęcia przez niego czynności zmierzających do przymusowego wykonania przez dłużnika obowiązku, o którym orzeczono w tytule egzekucyjnym, których skuteczne podjęcie wymaga nadania wyrokowi klauzuli wykonalności po wcześniejszym dostarczeniu dowodu zaoferowania uprawnionemu dłużnikowi lokalu socjalnego, aktualizuje wykonanie tego obowiązku przez gminę.

Należy mieć także dodatkowo na względzie, że dopiero z chwilą potwierdzenia w prawomocnym orzeczeniu sądowym uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego gmina może przedstawić konkretnym uprawnionym na mocy orzeczenia sądowego ofertę najmu odpowiedniego lokalu socjalnego, co z oczywistych względów wymaga podjęcia pewnych czynności organizacyjnych trwających w pewnym czasie po uprawomocnieniu się orzeczenia. Gdyby traktować sam fakt zawiadomienia gminy o toczącym się postępowaniu w trybie art. 15 ust. 2 u.o.p.l. jako wyznaczający

konieczność podjęcia przez nią odpowiednich czynności zmierzających do zapewnienia lokalu socjalnego osobom pozwanym już z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia oznaczałoby to faktycznie, że gmina jeszcze w trakcie trwania postępowania rozpoznawczego - mimo niepewności, co do czasu jego zakończenia oraz jego wyniku, co do samego obowiązku wydania lokalu mieszkalnego oraz istnienia uprawnienia do otrzymania przez osoby pozwane lokalu socjalnego, a następnie skorzystania przez uprawnionych z oferty najmu lokalu socjalnego - musiałaby mieć przygotowany odpowiedni lokal socjalny dla osób pozwanych, a zarazem potencjalnie uprawnionych do jego otrzymania. Taka wykładnia prowadziłaby do konieczności długotrwałego utrzymywania przez gminy wolnych zasobów mieszkaniowych obejmujących lokale socjalne w rozmiarze adekwatnym do liczby toczących się spraw o nakazanie opróżnienia lokali mieszkalnych, co nie byłoby działaniem ani społecznie, ani ekonomicznie racjonalnym.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że wykładni przepisów art. 14 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 2 i art. 18 ust. 5 u.o.p.l., według której termin wykonania przez gminę obowiązku dostarczenia osobom uprawnionym lokalu socjalnego zobowiązaniem do opuszczenia i wydania lokalu mieszkalnego, nie przypada na dzień uprawomocnienia się wyroku eksmisyjnego, lecz dopiero w terminie późniejszym, po wezwaniu właściwej gminy do wykonania tego obowiązku przez wierzyciela lub dłużnika z tytułu egzekucyjnego przy uwzględnieniu odpowiedniego czasu na znalezienie i przygotowanie przez gminę dla osób uprawnionych odpowiedniego lokalu socjalnego, nie można uznać za szczególnie rażąco błędnej bądź niewątpliwie sprzecznej z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami.

Stanowisko, iż obowiązek dostarczenia przez gminę osobie uprawnionej lokalu socjalnego nie aktualizuje się już z chwilą uprawomocnienia się wyroku orzekającego o obowiązku wydania lokalu mieszkalnego zostało też wyrażone w orzecznictwie innych sądów powszechnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 3 kwietnia 2012 r., I ACa 250/12, nie publ.), jak również w piśmiennictwie prawniczym (por. "Odpowiedzialność za zajmowanie lokalu mieszkalnego bez tytułu prawnego w świetle art. 18 ustawy o ochronie praw lokatorów" Joanny Misztal-Koneckiej). Również w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 kwietnia 2010 r., P 1/08, stwierdzono, że osoby uprawnione powinny bez zwłoki uzyskać najem lokalu socjalnego. Takie stanowisko zakłada więc istnienie pewnego usprawiedliwionego przedziału czasu niezbędnego do wykonania przez gminę ciążącego na niej z mocy prawa obowiązku dostarczenia osobie uprawnionej lokalu socjalnego.

Z powyższego wynika, że w obecnym stanie prawnym odpowiedzialność odszkodowawcza gminy za niedostarczenie lokalu socjalnego jest niezależna od odpowiedzialności odszkodowawczej osób uprawnionych do lokalu socjalnego, a zajmujących lokal powoda bez tytułu prawnego. Wobec powyższego kwestia braku zapłaty należności za lokal przez lokatorów i nieprzedstawienie dowodów na dochodzenie od nich roszczeń związanych z bezumownym korzystaniem z lokalu, nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Jednocześnie jednak zapłata przez osoby eksmitowane należności za ten sam czas zwalnia z zapłaty gminę. Istotnym momentem jest zatem wezwanie gminy przez wierzyciela do wskazania lokalu socjalnego. Po upływie okresu umożliwiającego niezwłoczne przedstawienie tego lokalu aktualizuje się obowiązek odszkodowawczy gminy.

Zawiadomienie gminy o treści wyroku eksmisyjnego z prawem do lokalu socjalnego jest więc tym momentem, który uruchamia odpowiedzialność odszkodowawczą, gdyż informuje zobowiązaną, że ma dostarczyć osobie eksmitowanej lokal socjalny (wyrok SA w Gdańsku z dnia 2014-05-27 w sprawie V ACa 606/13).

W przedmiotowej sprawie powód jako właściciel nieruchomości złożył do pozwanego w dniu 26.05.2015r. wniosek o wskazanie lokalu socjalnego, przesyłając jednocześnie prawomocny wyrok eksmisyjny (k. 9). Były to wystarczające dokumenty do podjęcia przez Gminę G. działań mających na celu wskazanie takowego lokalu socjalnego. W ocenie sądu okres do kilku dni był w tym wypadku wystarczający i realny do podjęcia działań mających na celu przedstawienie takowego lokalu. Gmina była bowiem zawiadomiona dużo wcześniej o toczącym się postępowaniu i o ile w czasie trwania postępowania eksmisyjnego konieczność dostarczenia lokalu socjalnego nie była przesądzona, o tyle kwestia ta została rozstrzygnięta ostatecznie z momentem uprawomocnienia się wyroku eksmisyjnego tj. 22.01.2015r. Po tej dacie gmina winna liczyć się z tym, że takowe żądanie może zostać zgłoszone i podejmować w tym celu odpowiednie czynności przygotowawcze. Sama odpowiedź gminy w dniu 05.06.2015r., że nie dysponuje odpowiednią liczbą lokali

socjalnych i taki udostępni w bliżej nieokreślonej przyszłości z całą pewnością nie spełnia nałożonego na nią obowiązku dostarczenia takowego lokalu. Zaniechanie pozwanego skutkowało powstaniem u powoda szkody związanej z niemożnością eksmitowania M. P. i w konsekwencji niemożnością wynajęcia budynku, czy korzystania z niego w inny sposób. Z opinii biegłego wynika, że rynkowo możliwy do uzyskania czynsz najmu tegoż budynku wynosi 516,67 zł miesięcznie. Taka zatem jest miesięczna szkoda powoda z tytułu zaniechania przez pozwanego przedstawienia lokalu socjalnego. Taką kwotę mógł bowiem uzyskać wynajmując budynek, bądź taką kwotę zaoszczędzić samemu w nim zamieszkując i nie płacąc czynszu za wynajęcie lokalu o podobnym standardzie.

Mając powyższe na uwadze sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda łącznie kwotę 8783,39 zł tj. odszkodowanie za okres od czerwca 2015r. do końca października 2016r. (17 miesięcy x 516,67 zł), oddalając żądanie dalej idące jako nieuzasadnione. Okres wcześniejszy od 22 stycznia do maja 2015r. dotyczył bowiem czasu gdy Gmina nie została formalnie wezwana do wskazania takowego lokalu, a stawka miesięczna żądania przez powoda 700 zł okazała się wygórowana.

Odsetki ustawowe zasądzono od kwot 516,67 zł za miesiące od sierpnia do grudnia 2015r. od 11 dnia każdego miesiąca do dnia zapłaty, a to na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 669 § 2 k.c. per analogiam. Czynsz najmu w przypadku umowy na czas nie oznaczony płacony jest bowiem miesięcznie do 10-ego dnia każdego miesiąca, w przypadku gdy strony nie umówiły się inaczej. Ponadto w wezwaniu do zapłaty powód określił właśnie 10 dzień każdego miesiąca jako termin płatności, który w przypadku takiej płatności wydaje się uzasadniony i niezwłoczny (art. 455 k.c.). Ponadto w wezwaniu do zapłaty z 06.07.2015r. powód określił termin płatności pierwszej płatności obejmującej także czerwiec i lipiec 2015r. jako 7 dni od dnia doręczenia wezwania, stąd też za te miesiące odszkodowanie w łącznej kwocie wynoszącej 1033,34 zł wymagalne było 14.07.2015r., gdyż doręczenie nastąpiło 07.07.2015r., a zatem odsetki należne były od dnia 15.07.2015r. W zakresie odszkodowania za okres od stycznia do października 2016r. powód nie żądał w ogóle odsetek, stąd w tym przedmiocie nie orzekano. Podstawą prawną zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie był również art. 481 § 1 i 2 k.c.

Żądanie dalej idące oddalono jako nieuzasadnione.

Sąd na podstawie 102 k.p.c. odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu pozwanego, albowiem przemawiają ku temu względy słuszności. Powód poniósł koszty opłaty od pozwu w wysokości 420 zł. Z kolei pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego wg norm przepisanych 2400 zł, przy czym pozwany przegrał sprawę w 57 %. W ocenie sądu obciążenie powoda nawet częścią zwrotu kosztów zastępstwa procesowego pozwanego, która w tej sprawie wyniosłaby 792,60 zł, przy stosunkowym rozliczeniu kosztów, byłoby sprzeczne z zasadami słuszności. Zauważyć bowiem należy, że wyrok w przedmiotowej sprawie uprawomocnił się faktycznie 22.01.2015r., a oddalenie powództwa za okres od stycznia do maja 2015r. wynikało jedynie z tego, że wezwanie do dostarczenia lokalu doręczono Gminie pod koniec maja 2015r. Tymczasem powód przez cały ten okres nie miał dostępu do swej nieruchomości. Jednocześnie pozwana Gmina ograniczyła się do odmowy wskazania lokalu socjalnego, podając że uczyni to w bliżej nieokreślonej przyszłości. Z kolei zawyżenie żądanej kwoty odszkodowania przez powoda nie było duże i jest zrozumiałe, gdyż miało charakter szacunkowy.

Pozostałe nieuiszczone przez żadną ze stron koszty sądowe w wysokości 2128,07 zł tymczasowo poniósł Skarb Państwa. Na kwotę tę składała się nieuiszczona opłata od rozszerzenia powództwa 350 zł oraz koszty opinii biegłego głównej, uzupełniającej i jego stawiennictwa do sądu (1371,14 zł + 266,34 zł + 140,59 zł).

Tym samym, stosownie do wyniku procesu Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 102 k.p.c. nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Koninie od pozwanego kwotę 1213 zł (57% z 2128,07 zł), a od powoda jedynie część pozostałej kwoty odpowiadającej opłacie 350 zł, którą ten winien uiścić przy rozszerzeniu powództwa, tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, mając na uwadze treść art. 113 ust. 1 obowiązującej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Pozostałymi nieuiszczonymi kosztami sądowymi sąd obciążył Skarb Państwa.

SSR Daniel Adamczyk